

[Asger Jensen.]

Endvidere har man fundet anledning til i tilknytning til § 4 i lovforslaget at omtale, at der måske for sømænd, fyrbødere og havnearbejdere bør gennemføres en særordning. Jeg synes, det er for tidligt at tage stilling til dette, før sagen er undersøgt og vi kommer til at arbejde med den i lovforslags form. Der står derimod ikke noget om konditorer. De mødte op i udvalget, og jeg synes, de gav en god begrundelse for, at det kunne være nødvendigt at have et særskilt kontor til deres anvisning om natten, hvorimod jeg ikke synes, at der for sømændenes og fyrbøderes vedkommende var argumenter, der gjorde det åbenbart indlysende, at de burde have en særordning. Der er det argument, at der i overenskomsten mellem rederne og fagforbundene er en paragraf, som siger, at de har ret til det, men nu er der jo ikke her tale om fagforeningspolitik, der er tale om understøttelser, af hvilke det offentlige betaler den væsentligste del, og der må være tungtvejende begrundelser, hvis ikke også sømænd og søfyrbødere skal ind under den samme effektive arbejdsanvisning som andre lønmodtagere. Hvad havnearbejdere angår, kunne der måske være tale om, at der for dem ligesom for bagere og konditorer foreligger et specielt behov, men som sagt: det ønsker vi ikke at tage stilling til på nuværende tidspunkt.

I betænkningen går såvel det radikale venstre som venstre og det konservative folkeparti alle ind for, at der sker yderligere rationalisering på dette område som på en række andre sociale områder. Her synes jeg, der er en værdig opgave for regeringen at tage fat på; men man kan jo høre på hr. Bladt, hvordan svaret lyder, som man kan høre det, hver gang vi har nogle af disse overflødige kontorer til drøftelse her i tinget; man siger nemlig: det er noget, der er bygget op, som vi ikke vil af med. Hvorfor vil man ikke af med det? Er det af hensyn til disse kontorer, til de ansatte, til de tillidsmænd, som sidder der? Eller er det af hensyn til de borgere, som man ønsker at hjælpe? Jeg tror, vi skal have helt klaret op, hvad det er, der er årsagen til, at man ikke vil rationalisere på disse områder, for det ser jo nærmest ud til, at det ikke i første række er borgernes tarv, man

har for øje. Nu har vi været så heldige, at vi en lang årrække ikke her i tinget har haft større stridigheder om de sociale ydelser, og det tror jeg heller ikke der vil komme i fremtiden, men hvis ikke man vil gå ind på en rationalisering af hele det system, som borgerne skal betjenes af, så tror jeg, der bliver uenighed i tinget om disse spørgsmål, og derfor tror jeg, man gør klogest i snarest muligt at få dem virkelig undersøgt.

Så siger hr. Bladt jo: ja men hvis I henviser spørgsmålet til socialreformkommissionen, så gør I det jo for at udskyde sagen og altså udskyde også andre områder. Det er aldeles ikke nødvendigt, for det er ikke svære sager at ordne, hvis man virkelig har politisk vilje til det. Hvis regeringens repræsentanter, socialdemokratiets repræsentanter, i socialreformkommissionen virkelig vil gå med ind i arbejdet for en rationalisering, så er jeg sikker på, at det kan gøres ganske overordentlig hurtigt, og så vil alle de andre problemer sikkert følge med helt af sig selv.

Det konservative folkeparti kan tiltræde de tre ændringsforslag, og vi kan tiltræde lovforslaget som helhed.

Chr. Madsen: Under første behandling af dette lovforslag sagde jeg, at der måtte være store muligheder for at forbedre det, da det bygger på et forlig, der er indgået mellem arbejdsgivere og nogle repræsentanter for hovedforbundenes arbejdsløshedskasser. I særdeleshed skulle der være mulighed for at forbedre det, da forliget var indgået i en anden politisk situation end den nuværende. Flertallet i folketinget kunne jo godt have forbedret lovforslaget; men vi kunne ikke komme nogen vegne med det. Der var ingen stemning for vort ønske om, at princippet om erstatning for tabt arbejdsfortjeneste skulle stå i loven i stedet for bestemmelserne om et maksimumsbeløb. Jeg er vel vidende om, at man mange steder også uden for dette hus følte sig forskrækket over, at man skulle til at gennemføre princippet om tabt arbejdsfortjeneste, fordi det i visse tilfælde ville give forskellige dagpengesatser. Vi stillede det spørgsmål i udvalget, hvordan det ville komme til at se ud, hvis man øgede erstatningen for tabt arbejdsfortjeneste til 90 pct. på grundlag af